

Патријарх Порфирије: Наша застава је символ јединства и дубинског идентитета који се зове Црква Христова

Србија и Република Српска 15. септембра обележавају заједнички празник – Дан српског јединства, слободе и националне заставе. На централној манифестацији у Бијељини говорили су Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије, председник Републике Србије г. Александар Вучић и председница Републике Српске гђа Жељка Цвијановић.

-Где има Цркве има и нашег народа, а где нема Цркве, пре или касније, одумире и народ, казао је Патријарх српски г. Порфирије чију беседу преносимо у целини:

-Поздрављам Вас, драга браћо и сестре, у љубави Христовој, у љубави Светог Саве и Светог краља Драгутина, у монаштву Теоктиста, који је овај крај украсио многим манастирима и храмовима, а људе, народ Божји ових крајева, на вечна времена оденуо у светосавско рухо. Срећан вам празник, Дан народног јединства, слободе и заставе грађана и народа Републике Српске и Републике Србије!

За нас све заставе започињу са оном заставом која се Светом и равноапостолном цару Константину указала на небу над Милвијским мостом. На застави је био знак најсветијег имена Господа и Спаса нашега Исуса Христа. Свети Цар је тај Христов знак поставио на заставе своје војске и извојевао победу. Извојевао је победу и донео слободу, које су постале ни мање ни више него темељ европске цивилизације. Под том заставом цар Константин је дао је слободу и могућност сваком народу на европском континенту да у складу са својим посебностима гради свој систем вредности, да како њему одговара организује свој културни и духовни живот, да изграђује, негује и чува свој духовни идентитет и своје народно јединство.

Застава је у начелу символ јединства и знак суштинског дубинског идентитета једног народа. Наша заједничка застава је видљиви знак нашег јединства. Она упућује на то ко смо и шта смо као један народ и којим путем смо се запутили и треба да идемо. Њено значење има свој корен у Константиновој христоликој застави победе и слободе. Зато она треба да буде јасан знак да је наш културни и духовни идентитет изграђен и утврђен на истом оном на којем је грађена и Константинова застава, а то је идентитет који се зове Црква Христова. Тај идентитет има своје корене у православној вери.

Кроз векове до данас, и од истока до запада, од севера па до југа, независно од државних, политичких граница, културних простора различитих локалних обичаја, наречја и дијалеката, где год да живи наш народ постоји златна нит која га повезује и која га чини једним, јединственим и непоновљивим. То је, браћо и сестре, православна вера и Српска Православна Црква.

Сви добро знамо да су се кроз историју границе држава и места обитавања нашег народа мењале, а нисмо сигурни да у историји у којој је све релативно неће се мењати и у убудуће, међутим константа и гарант, како у прошлости и садашњости, тако и у будућности, нашег непоколебивог и трајног јединства јесте жива православна вера, вера коју ни за шта нисмо мењали и која нас је очувала неизмењене.

Рећи ћу то једноставно: где има Цркве има и нашег народа, а где нема Цркве, пре или касније, одумири и народ.

Наше јединство, према томе, није у бројкама, није у математици и у географији, није засновано на крви и тлу, није у квантитету, него у квалитету. Једна древна грчка пословица каже: Οὐκ ἐν τῷ πολλῷ τὸ εὔ, ἀλλ' ἐν τῷ εὔ τὸ

пољу – Није у многоне добро, али у добром увек јесте много.

Наше јединство јесте и треба да буде и да остане духовно јединство. Уосталом, кроз историју и не тако давно били смо под разним заставама које нису исказивале наш духовни идентитет, наш систем вредности, наш начин живота. Бивали смо под заставама под којима смо се самопорицали, али тада постојали смо само некаква безоблична маса погодна да буде обликована како год неко хоће, тј. како су други хтели да је ваљу. То је добро познато свима. Стога треба да учимо из своје прошлости, јер и данас смо, да се не лажемо, отоврено и испод радара изложени, и не само ми, насртајима разних идеологија и политика које носе нама туђе заставе, које хоће да изнутра преобликују наш систем вредности и да направе од нас оно што нити смо били, нити јесмо, нити пак желимо да будемо.

За стабилност, снагу и напредак једног народа јесу неизмерно важни: јака економија, привреда, безбедност, једном речју – просперитет. Хвала Богу, ту смо на добром путу, али ако нема духовног садржаја и духовног здравља онда народ личи на орах који има тврду љуску, али нема језгро и плод. Такав шупаљ орах и под најмањим ударом разбија се у парампарчад и од њега на крају не остаје ништа, ама баш ништа.

На исти начин, народ који не чува свој духовни систем вредности, свој духовни идентитет, своје духовно језгро, лако се дезоријентише и губи. Сваки народ је живи организам који има свој идентитет, који има своју душу. Ако се одрекне душе, ако је изгуби или макар запостави, он лагано одумире и постаје, браћо и сестре, леш.

Душа српског народа, где год да се он налази, јесте хришћанска православна вера. Да њоме није живео, пролазећи вековима кроз разне Сциле и Харибде, давно би нестао са историјске сцене. Наша застава, дакле, није знак супротстављања другом и другачијем, већ је знак способности, снаге и изнад свега зрелости која производи и рађа плодове своје посебности, своје другачијости, кроз које нас други препознају, али кроз које и ми препознајемо друге и поштујемо; кроз које се без страха и комплекса у миру прожимамо у дијалогу разумевања са другима, њих обогаћујемо собом, али исто тако бивамо обогаћени њима у лепоти и богатству различитих дарова Божјих.

Браћо и сестре, радостан сам што сам данас са Вама и нека вас Господ све благослови, али и све људе са којима живите на овим просторима. Нека Господ благослови сваки наш труд и сваки напор на изградњи јединства и слободе. Честитам свима празник Дана српског јединства, слободе и

националне заставе. Живели! Нека све Господ благослови на много година!

spc.rs